

סרן נטל ירמיהו ("ירני")

988710

בן יוכבד ומאיר

נולד ב- ב' תשרי תשי"ט 5.9.1948

התגייס לצה"ל בספטמבר 1966

שרת בגדוד 'הבוקעים הראשוני' (51)

נפל ב- י"ב תשרי תשל"ד 8.10.1973

בהתקפה הראשונה בקרב על החרמון.

נטל ירמיהו,

(ירל), בן יוכבד ומאיר, נולד ביום ב' בתשרי תשי"ט (5.9.1948) בחיפה. את לימודיו היסודיים סיים בבית-הספר על-שם חיה זיו בחיפה. אחרי-כן המשיך וסיים את לימודיו התיכוניים בבית-הספר התיכון-מקצועי "בסמ"ת" בחיפה. ירי, כפי שכינהו בני משפחתו וחבריו, היה ילד שובב ומלא מרץ. הוא סיפק תעסוקה מלאה לכל הסובבים אותו, אולם גרם רוב נחת להוריו. כבר מגיל צעיר הצטרף לתנועת הנוער "מחנות העולים", וברבות הימים גדלה הערכתו ונאמנותו לערכי התנועה, לחבריו לקבוצה ולכל הקשור בה. כשהיה תלמיד בבית-הספר התיכון התנגשה אהבתו ומסירותו לתנועה עם התחייבויותיו ללימודים בבית-הספר, והוא נאלץ למצוא דרך כיצד לשלב שני עיסוקים אלו. הוא העדיף את הפעילות בתנועה, ורצה לבלות בה את מרבית שעות היום. אך אף-על-פי שמסירותו לתנועה ולחברים לא הותירה זמן ללימודים, הצליח להסתדר בלי להתפשר ומילא חובתו גם ללימודים. ירי היה עקשן ודבק בדעותיו. יחד עם זאת היה לבו לב ילד, אוהב חיים, צחוק ועליזות. בתחום הפעילות החברתית תרם ירי רבות לחיי החברה של קבוצתו. חלק ניכר מזמנו הפנוי בילה בטיולים ובארגון טיולים. הוא אהב לטייל ובעיקר חיפש מקומות נידחים, שאין מרבים לבקר בהם, ותמיד הצליח להגיע למקומות כאלה בנסיעה. באהבתו לארץ ולנופיה הגיע לכל מקום וביקר במרבית חלקי הארץ. כהמשך ישיר לפעילותו בתנועה ולדבקותו בערכיה, הצטרף למסגרת הנח"ל, עם תום לימודיו התיכוניים, ויצא עם חבריו כגרעין השלמה לקיבוץ אילות.

ירי גויס לצה"ל בסוף ספטמבר 1966 והוצב לנח"ל. הוא התכוון להישאר עם חבריו לקבוצה במשך כל תקופת שירותו בצבא, אולם למרות ניסיונותיו להישאר עם חבריו לגרעין, נבחר לצאת לקורס מ"כים של חיל הרגלים. הוא סיים את הקורס כחניך מצטיין, ונשלח מיד להשתלמות בקורס לקצינים. גם קורס זה סיים בהצלחה, ונמצא ראוי להישאר בבסיס ולהדריך מחוזרים נוספים של קצינים. אלא שהוא התנגד לכך, ולאחר מאבקים ארוכים נאלצו מפקדיו למלא את מבוקשו ולהעבירו ליחידה קרבית. הוא המשיך את שירותו בחטיבת גולני, ובמשך הזמן עבר גם קורס צניחה, והגיע לתפקיד מ"פ. במלחמת ששת הימים השתתף בקרבות אוס-כתף, ואת מרבית תקופת שירותו עשה ברמת הגולן. עם תום תקופת שירות החובה התנדב לשרת בצבא הקבע, למרות ניסיונותיהם של קרוביו לשכנעו לצאת לחיים אזרחיים ולעשות למען עתידו. לדעתו מצבם של המדינה ושל הצבא, חייבו צעירים כמותו להישאר בשירות במסגרת צבא הקבע והוא עשה זאת במשך כשנה וחצי. במשך כל תקופת שירותו קנה לו ידידים רבים, שהעריכו את בטחונו בעצמו, את חוש ההומור שלו ואת רוחו האיתנה. ירי התייחס ברצינות רבה לתפקידו, ומילא כל משימה שהוטלה עליו בנאמנות ובהקפדה על פרטי פרטים, ונחשב מ"פ מצוין ביחידתו. בכל תפקידיו הפיקודיים דאג קודם כל לחייליו. כמדריך בקורס לקצינים דאג לצידם של חניכיו ולכל צרכיה של כיתתו; כמפקד מחלקה וכמפקד פלוגה עמדה טובת החיילים בראש דאגותיו והוא עשה למענם כמיטב יכולתו. ירי היה הרוח החיה בכל פעילות - באימונים, בישיבות ובמסיבות. הוא ידע לרתק אנשים בשיחה, להלהיבם ולהנהיגם כמפקד וכמדריך. כמפקד דרש משמעת מלאה וצנינות, ונהג קשיחות וסמכות - אך יחד עם זאת תמיד הסתתרה מתחת לכל אלו נפש מבינה היודעת להעניק חמימות ולעזור בשעת הצורך. בצבא היה דמות ציורית, שסיפורים רבים סופרו עליה וששמעה הגיעה גם ליחידות מרוחקות ביותר.

לאחר ששחרר מהשירות הסדיר הוצב ליחידת מילואים וכפעם בפעם היה נקרא לתקופות של שירות מילואים פעיל. כשחזר לחיים האזרחיים החליט ירי להקדיש זמנו ללימודים אקדמיים ובחר ללמוד הנדסת תעשייה וניהול בטכניון בחיפה. הוא ראה בכך אמצעי להגשמת שאיפותיו: ניהול מפעל ובעיקר עבודה עם אנשים. כדי לממן את לימודיו ולכסות את הוצאותיו ללא תלות בזולתו, עבד ירי גם בזמן הלימודים וגם בחופשותיו. במלחמת יום-הכיפורים השתתף בקרבות הבלימה נגד הסורים ברמת הגולן. במהלך הקרב הראשון לכיבוש החרמון ביום י"ב בתשרי תשל"ד (8.10.1973) נפגע ירי ונהרג. הוא הובא למנוחת-עולמים בבית-העלמין הצבאי בעפולה. השאיר אחריו הורים, אח ואחות.

בדרך אל היעד

בעת הלחימה

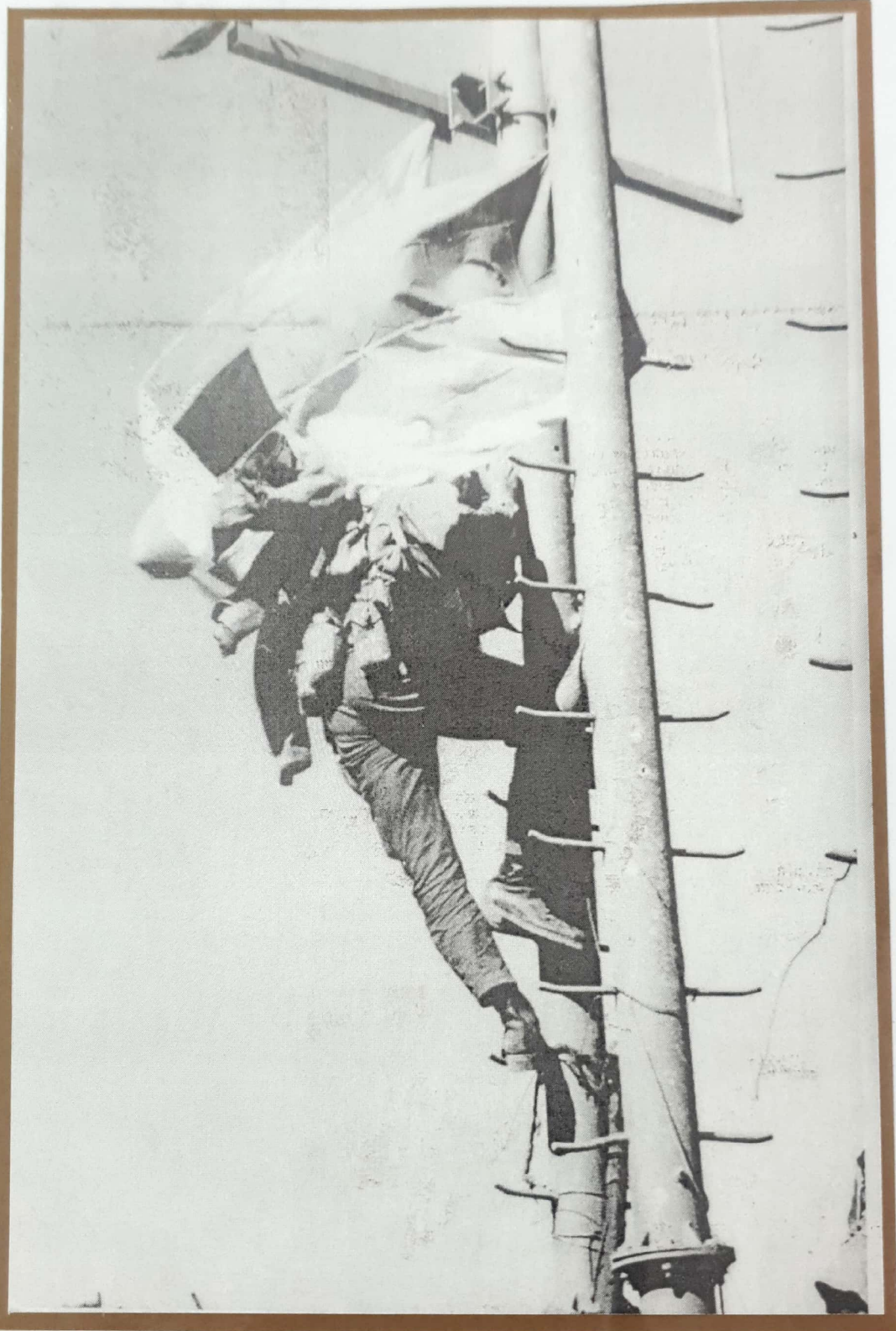

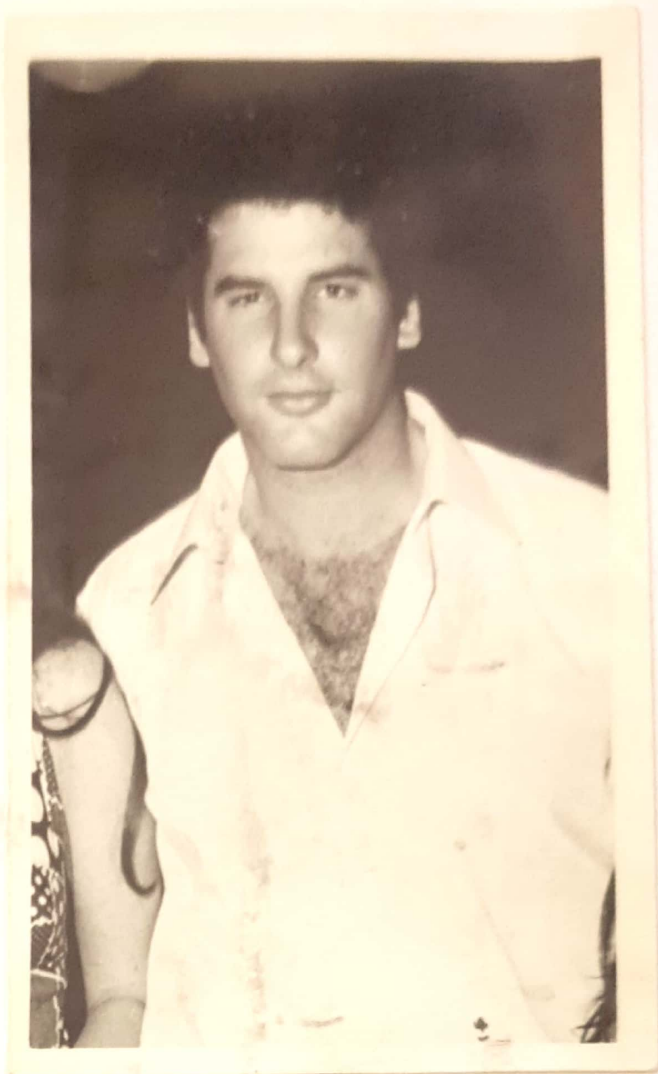
מפת הקרב שבו נפל מיהו ז"ל

הקרבות על החרמון
6 עד 8 באוקטובר 1973

הנפת - הדגל
החרמון - בידינו
לאחר ההתקפה השניה

**ת.נ.צ.ב.ה.
נטל ירמיהו
1948-1973**

...אך נצבאר את כולם
את יפה הבגורית והתואר
כי רעות שכבאת, לטעמם
לא תתן את לבן לשכוח.
אדבה מקודמת בדם
את תשובי בתנו לפרוח.

חיים גרי.

כותבים לזכרו

זכה נדוד "הבוקעים הראשון" שבנכם זרי יצטרף אליו במלחמת "יום הביטורים". לא זכינו לשהות זמן רב במחיצתו של זרי. לא היה מסייק זמן להכירו ובקושי להתרשם, לכן אולי מעניינת התרשמות זו של זמן בה קצר.

זרי הרגיש את עצמו תחילה לא כנה, הוא שרצף היה לפקר על אנשים ולהולוכם נאלץ להיות כמצטרף. אולם לא לאורך זמן. כבר במוצאי-שבת כשהיתה כוונה לעלות לחרמון החיצב זרי להוליך את הכה שצריך להכנס למוצב, ביון שישב זמן רב בחרמון והכירו היטב.

כאשר כה יוצא לטרופק איזור שכת סורי נמצא בו - זרי גם הכח; כאשר חקל: בחל"ם הנהג אינו מסתדר - זרי מהיישב ליד ההנה והחל"ם נחלץ; כאשר קר מאד בלילה ואין שמיכות - זרי "מעסיק" את החב"ה כיו: החומר הטובה עליו ובאשר צוחקים כבר לא ר.

כאשר בקרב על החרמון ב- 8.10.73 חסר מפקד לאחר הכוחות, נראה טבעי לנמרי שירי התגרב להוליך את הכה ולהוליך את הכה אצל זרי משמע - הוא קדימה והכה בעקבותיו. וכך גם נפגע ונפל.

לנחם משפחה ששכלה בן לא נוכל ולא נסה, אולם רצוננו להביע את רחשי הכבוד על שזכינו שזרי נלחם בשורוהינו.

כבוד למשפחה ששכלה בן כזה.

יורקה

זרי, הר-אדם שכל כולו נשמה, חסימות, עזרה והבנה. קשה לדבר עליך כלשון עבר, הכל עדיין כל כך טרי והלב מסרב לחאטין, אהמול עוד צחק והצחקת אותנו כבדיחותיך הטובות הישנות והמוכרות והנה... לא עוד.

זרי, כבדת דרך ארוכה עברנו יחד, חיי עובדים לנגד עיני והנה הם שזורים בחיך כחוט כל זינקה. נזכרת אני בפגישתנו הראשונה ב"בנין", אמרת, "יא, איזו קטנטונת" ואני כיניתי אותך "הר-אדם" וכך החחילה ידירותנו.

זוכר את הקופת התנועה? את המסעות שחמור צעדת בראש? את לילות השישי? את טיולי הלילה לסעדת "הנמן" והסיפוס חזרה במעלה ההר בחשכת לילה? אני לא אשכח.

לאחר מכן, הקופת הצבא, השל"ח בנבעת חיים, סחיבת תרנגולות וחמורות הלילה.

במשך הזמן יצאת ל"אחוזים", רצית להוכיח לחברה שאחך יכול, ואמנם יכולת. זוכרת אני את מסיבת טיום קורס הקצינים, איך נסעתו לדרום הרחוק ושם ראיתי אותך, הבולט משכמו ומעלה וחיוך של אושר נסוך על-פניך לאמור "הצלחתי!" והוריק, כמה נאים היו בך אותו רגע.

לכל משימה ניגשת כאל אחגר שעליך לבצעו בצורה הרצינית ביותר כמו להולוכי שאתה יכול.

רבש לא לקקת בחיי הצבא האפורים. אמוני קיץ, אמוני חורף כזה אחר זה, לכל הדעות חיים לא קלים, אך קבלת הכל בחיוך ואהבה, וכמה אהבה ומסירות היו כלכך לחייליך - פקודיך. זוכרת אני לא פעם איך ביום נשם סוער נסעת לבקר הורים של חייל למרחק רב רק בכדי למסור רשימת שלום מהבן.

והנה, נגמרה הקופת הצבא, והפכת לסטודנט. גם אל ענין הלמודים נוגה כאל משימה שזליך להצלוח בה ולקחת את הענינים ברצינות.

הודי מיוחד בטכניון וכו גיל השחלב בו בחכונה האופיינית לך ושט, וגשו את נאוה שהפכה לחברה בחיים.

חיוך חולמים לנגד עיני רצופים חוויות רגשות וידירות. הרבה עברנו יחד, זרי. קשה לכתוב עליך. אני פשוט כוחכת אליך עוד מכתב, כמו בימים הטובים ההם.

עליזה

הלואי ויכולת לענות.

קשה לספר על גבר צעיר שנפל בקרב בלא שיראו הדברים גדושים או מליציים ומנומחים. על גבר נבזה, חסון ויפה-תואר שהמוח וכולו לו, והרוי כל מה שידעתי וחכרתי בירי היה כל כך רחוק ממות... המרץ. שמחת החיים. חוש החומר ששעשע סטודנטים ומרצים בזמן השעורים בטכניון, ואשר הפך את ירו למוקד צחוק ושמחה בפגישות ידידים. טוב לבו ה"ר-ב-מדוי", אותו החקשה להסתיר בקליפות קשוחות, והרצון לעזור לזולה שהקנה לו ידידים בנפש.

ירי אהב נחל צליל הלב, אך ירד גם לדרך וגם לעמק. עם עמקתה הם נכבדו ציפוחיו. ירד א

בזר האלון, החושלה והרצון לעבד עם אנשים הכיאו אותו ללימודי הנדסה העשייה וניהול ב-טכניון, בלימודים ראה רק אמצעי קיש-קמיצה להשגת שאיפותיו. נהגל מפעל ומפער עבודה עם אנשים ירד לא גאורג זמן ירד בעונת-הגשמים כיוון לירושלים.

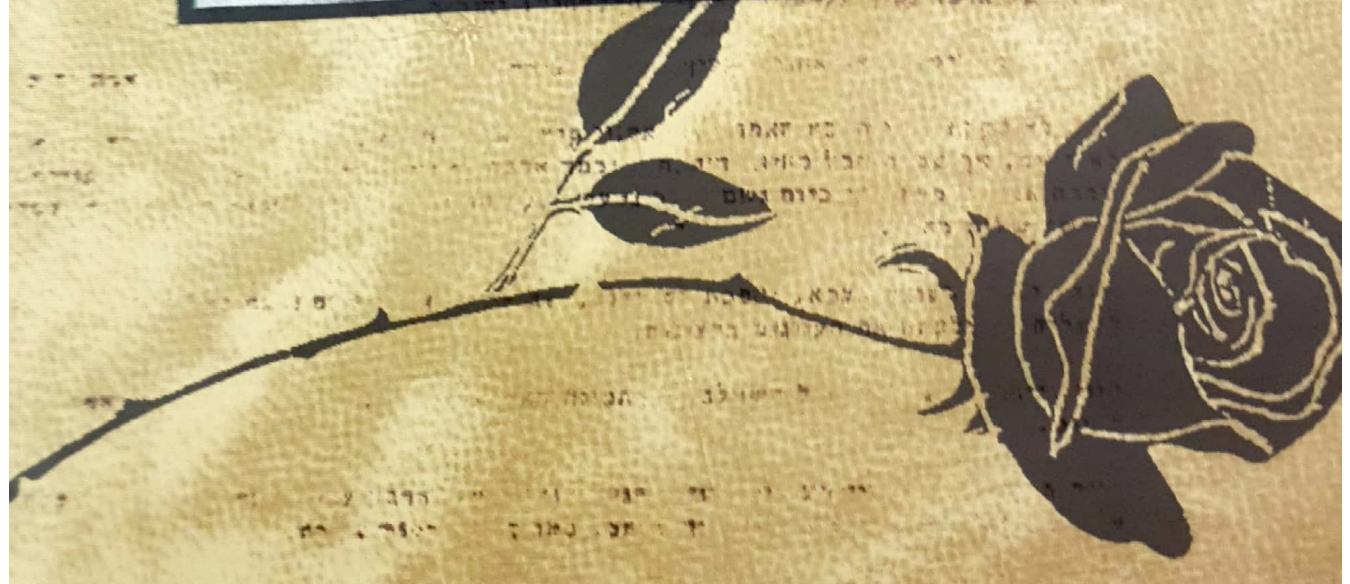
הבגרות והרצון לעצמאות דחפו אותו לעבודה בזמן הלימודים ובהופשות במסדר לבסוף את לימודיו והוצאויו.

ירי היה אידיאליסט וגיוונו כל-מר-כאות. אהב את הארץ והירידה לטובתה. עמאמין ב"כא, ובכוחו. אהבה ואמונה אלו הריצו אותו כליל ה-6 באוקטובר לשדה הקרב, עוד לפני שנקרא להחיצב. הוא לא יכול היה לשאת את המחשבה שהמדינה בשכנה, פברוק בגוקטו פועלים והוא עומד מנגד בדרך האופינית לו. בהחלטה מהירק ובהקרבת הכל הצטרף לשוחטים.

ירי נהרג על מורדות החרמון. חרף הזמן החולף וההוכחות העובדתיות החוזרות וניהכות בי קשה קשה להאמין שלא אראה את חיוכו נארגיש בתום גופן, ולא אשגתם לעצק ואכבה איתו, כי אם ש עליו.

המצבה הרמה ביותר לזכרו של ירו, לא תהיה המלה הכתובה, אלא אישיותו ורעותו אותם אנו, ידידיו ואהביו, נושאים בלבנו. בהנשמת הרעיונות בהם האמין ובהמשכה דרכו ננצוח את דמותו.

נאה

קווים לדמותו

ירמיהו או כפי שכולם הכירוהו - ירי - נולד ב- 5.9.1948 בחיפה.
היתה זו תקופת מלחמת השחרור וכולם קיוו כי זו תהיה לנו המלחמה,
האחרונה. ילדותו עברה עליו ללא ציונים יוצאי דופן.
ילד שובב, ומלא מרץ המספק תעסוקה מלאה לכל הסובבים אותו,
אולם מביא רוב נחת לקוריו.
את שנות בית הספר היסודי בילה בבית-הספר "ש" חיה זיו".

המעבר לבית הספר החיכון "בסמ"ח" לא לונה בקשבחים ופנינים.
הבעיות החלו בבית הספר החיכון כאשר צריך היה לשלב לימודים ופעילות בהנועה. הנוער,
"המחנות העו לים", עדיפות ראשונה היתה לחנועה. מובן שמטורוח ללא גבול לחנועה ולזכרה לא הש-
בדרכים לא דרכים הצליח ירי להסתדר ולא לוותר על אף אחד משני הדברים.
הוא סיים את בית הספר החיכון והוגיס לצבא במסגרת הנח"ל. עדיין קיים קשר עם ירי וצוותו
למרות כל נסיונותיו להסתתר מעיני מפקדיו ולהשאר עם קבוצה גרעין הנח"ל "רודד", נבחר
לצאת לקורס מכ"ים.
הוא לא הספיק לשרת זמן רב, ופרצה מלחמת ששת הימים, בה השתתף יחד עם יחידתו בקרבוח
"אום-כתף".
לאחריה סיים את הקורס כחנך מצטיין, והמשיך מיד בקורס קצינים, אשר אותו סיים בהצלחה
ונמצא זמני ע"י מפקדיו להשאר ולהדריך מחזוריים נוספים של קצינים בצה"ל.
אולם לא זמן רב הצליחו להחזיק בו במסגרת זו, ולאחר מאבקים כלחי פוסקים נאלצו למלא
את רצונו ולהעבירו למסגרת של פעילות מבצעית.
ואז מצטרף ירי ל"גולני".

עם גמר שרות החובה ממשיך ירי משך תקופה מסוימת בשרות קבע, למרות נסיונות הקרובים לו
לשכנעו לצאת לחיים אזרחיים ולעשות לקידומו האישי.
ירי רואה חובה לעצמו להמשיך בשרות קבע עקב ראייתו את המצב במדינה ובצבא. לאחר שחרורו
מן הצבא מתחיל ירי את חייו האזרחיים כסטודנט ב"טכניון". את מלחמת יום-הכיפורים לא הצ-
ליח לעבור בשלום ונפל כשהוא בן 25 שנה.

הייתה סגן של ירי תקופה של המחצית השניה של 1970.
חצי שנה של חיים בכפיפה אחת ובכל זאת כשאני בא לכתוב צינים שני קשורים עקרויים.
ראשית, ברור לי שהדמות שבאה לירי ביטוי בצבא שונה לחלוטין מירי כאדם. שניה, הכוונותיו
המיוחדות היו כה שונות שלא אוכל לצייר את דמותו למי שלא הכירו.
כל זה מביא אותי לכתוב רק על מעט צדדים אופייניים.

אין ספק שבתקופתו לא הייתה שום פלוגה בחטיבה שיכלה להתחרות בפלוגתו בארגונה.
במרץ בלחי נלאה, כל הדרכים האפשריות (כשרות ולא כשרות) ומכל מקור שרק יכול היה להגיע
אליו השיג כל ציוד שרק יכול לעזור במשהו. בחקירה שישבנו בדרום הרמה בפלוגת סיור היתה
לנו תחמושת עבור נדוד, גנרטור פרטי, מכונת הסרטה (ושלשה סרטים חדשים מדי יום בהם היה
תוזה - ככולם - לפעמים לאורך כל הלילה - אפילו לבד), מדור רכב שלא היה מבייש שום מוסך
"אגד", ביתנים, סדר יום שלא נפלו משום בית הארחה וזאת בלי שום יחס לאלה ששהו שם ל-
פנינו.

איפיון שני הוא חוסר הפורמליזם ביחסיו עם ממוניו ופקודיו. לא שלא היה מרחק בינו לבין
פקודיו אלא שהמרחק נבע מדמותו של ירי ולא על גיגונים פורמליים. הקביעה בין טוב לרע
לא הייתה מוגבלת למערכת הערכים שלו והוא ידע להעריך סגנונות שונים ואיכויות אחרות.
יחודו הגדול כפי שדמותו מצטיירת בעיני הוא החיוניות העצומה שלו. הוא חי באינטנסיביות
עצומה והיה כל-כך מלא חיים ואוהב חיים שכל נסיון שלי להתאר זאת על הכתב נראה בלחי-
אפשרי.